

Hmyzí sněm na louce

Úderem páté odpolední hodiny se na louce rozezvučí všechny zvonky. „Cink, cink, hmyzí sněm začíná!“ Ze všech stran se doprostřed louky sbíhají proudy hmyzu. Rozvážným krokem pochodují velcí klikorohové a chrobáci, tesařiči s majestátními dlouhými tykadly se usazují poblíž velkého bodláku – pupavy, který bude sloužit jako pódium. Velkými skoky se k nim přidávají kobylky a sarančata, pomalu se plazí roztodivné malé i velké housenky, některé jsou barevné, jiné porostlé dlouhými chlupy a jiné jsou zase nenápadné, připomínající suché větvičky. Z oblohy se snášejí pestrobarevní motýli, mouchy, pestřenky, čmeláci, tiplice, komáři, ovádi, vosy, zlatoočka i hojně zastoupené včely. Mezi větší hmyz se vmísí stovky roztodivných malých broučků, můrek, ploštic, berušek, mandelínek, píďalek, mšic, klíšťat a kříسů, pěnodějek, pavoučků, škvorů a mušek. Dostaví se i mnoho druhů mravenců, mezi kterými samozřejmě nechybějí ani zástupci vypleněného mraveniště. Nakonec se připlazí i starý slepýš, který se rozhodně nepovažuje za zástupce hmyzu, ale na louce žije celý život a její osud ho velmi zajímá. Mnoho broučků ho využije jako pohodlné sedátko, ze kterého budou dobře

vidět. Na bodlák slétne velký zelený brouk, zlatohlávek Květoslav, kterého určili za řečníka shromáždění. Vedle něj sedí Terežka a Péťa. Všichni jsou na místě.

„Milí přátelé,“ zvučným hlasem promluví Květoslav. „Vítám vás na dnešním mimořádném sněmu, který jsme svolali z důvodu ohrožení našeho milého mraveniště formik. Jen na vysvětlenou, proč tu před vámi stojím já. Tak za prvé jsem vyrostl v mraveništi, takže jsou tam moji kamarádi, a hlavně milou Miku dobře znám. Za druhé jsem velký a třpytivý, takže mne i dobře uvidíte. A za třetí si myslím, že nejsem úplně hloupý a hodně jsem toho už zažil,“ trochu s nadsázkou hovořil Květoslav. „Tyto dvě malé děti vedle mne jsou Terežka a Péťa. Možná jste je nikdy neviděli, ale určitě jste o nich slyšeli. Minulé prázdniny zachránili včelí úl na pokraji lesa, a proto věříme, že pomohou i nám. A nyní přejdeme k jádru věci a důvodu našeho shromáždění. Královna Mika je zraněná a dá se říct, že umírá. Její celé mraveniště je v ohrožení. Jsme tu, abychom vymysleli, jak Miku i její mraveniště zachránit. Víc hlav víc ví a já tu vidím hlaviček jako máku. Má někdo nějaký nápad?“

„Co náš včelí propolis, ten vyléčí každého,“ navrhone jedna včelka. „Bohužel nezabral, už jsme zkoušeli,“ odpoví Tereška.

Za chvíli se ze všech stran ozývají různé hlasy: „Horké obklady, šťáva z borůvek, léčivý jitrocel, výluh z heřmánku, medové koupele.“ Štěbetání tenkých hláseků najednou přeruší hluboký hlas slepýše: „Neblázněte, nic z toho nepomůže, Mika není jen nachlazená, ona umírá. Myslím, že bych měl jeden nápad. Můj dědeček mi kdysi vyprávěl o živé vodě. Ta by mohla pomoci.“

Okolo zavládne ticho. „Živá voda? Slyšeli jste někdy o ní? Kde ji hledat?“ šeptají si navzájem. Do toho se ozve Tereška. „Tu znám. To je jako v pohádce o Zlatovlásce. Živá a mrtvá voda, jsou potřeba obě a určitě vyléčí každého.“

Všichni začnou společně volat. „Sláva, Tereška přinese zázračnou vodu. Tereška ví, kde ji hledat. Vyléčí naši Miku! Hurá, sláva jí!“ Pro mnohé je tím problém vyřešen a dav se pomalu začíná rozcházet.

„Ale já nevím, kam pro ni jít,“ namítne Tereška a tak tak, že se nerozbrečí.

„Teri, nenatahuj. Zatím to nevíme, ale určitě to zjistíme. Vidíš, všichni nám tu věří, tak je nesmíme zklamat,“ rezolutně prohlásí Péťa. „Ty zázračné vody najdeme a basta. Není jiná

možnost. A musíme být zpět za tři dny, jinak bude pro Miku pozdě. Třeba nám ještě někdo poradí. Podívej, pod bodlákem čeká pár obyvatel louky, možná pro nás mají radu,“ řekne a leze z pódia dolů.

Hned jak doskočí na zem, přitočí se k němu malý brouk páteříček a trochu tajemně k němu promlouvá. „Myslím si, že vím, kde byste mohli najít tu živou vodu. Znam jednu malou tůňku, o které jsem slyšel, že je zázračná. Vysvětlím vám cestu. Leží na palouku mezi dvěma starými buky, šššššš,“ šeptá Péťovi do ouška. „Mrtvá voda by možná mohla být v Mrtvém lese. Ale tam se nikdo z nás, lučních obyvatel, neodváží, tam se bojíme chodit. Přeji vám hodně štěstí, přátelé, budeme tady na vás myslet.“ Pak k nim začnou přistupovat další, plácají je povzbudivě po zádech a někteří donesou i užitečné věci na cestu. Pavouk Péťovi věnuje klubko pevného provazu, mravenci černolesklí zase Terešce podávají ve váčku výbornou medovici, váček z lístku ušila včela samotářka čalounice. Obojí se určitě bude na cestě hodit.

Kdo jiný než velký brouk – klikoroh devětsilový může děti bezpečně dovést blízko k lesu? Vždyť má přece devět sil a je největší z nosatců. Doprovází děti na okraj louky, do míst, odkud je les už na dohled. „Dál už s vámi nepůjdu. Ale myslím, že v lese potkáte další naše kamarády,

kteří vám pomohou. Věříme vám. Hodně štěstí, Terezko a Péťo!“ Klikoroh se otáčí a odchází.

Děti zůstanou samy, před nimi temný les a začíná se stmívat. „Tak to jsme pěkně v háji,“ neodpustí si Terezka. „To tvoje nesmíme je zklammat, to jsou hezké řeči, ale co teď? Tak kudy, ty chytřej?“

„Hele, nech toho,“ brání se Péťa. „Já nevím, kdo tam první machroval se Zlatovláskou? A hlavně teď se nemůžeme hádat, píšu Báře.“

SMS: Ahoj, Báro, jdeme do Mrtvého lesa pro mrtvou vodu. Napadá tě něco? Taky se trochu bojíme. Péťa

SMS: Teda vy nezažalíte. Napadá mě, že Mrtvý les bude tam, kde je mrtvé dřevo. To znamená pokácené stromy, větve, ale také stojící odumírající suché stromy, ve kterých už neproudí míza. Poznají se podle toho, že na nich rostou houby – třeba choroše. Zrovna jsme se tu učili, jak je mrtvé dřevo pro

les a jeho obyvatele důležité. Tak se nebojte a mějte oči otevřené. V noci zkuste přespát v mechu, tam vám bude teplo. Pište. Bára

